

Móra Ferenc: Szellőcske, Szelecske, Szél

Gáborka kint hevert a vadszőlőlugasban. Szagos fodormentavirágokból volt a derékalja, puha gyepből a vánkosa. Szellőcske pedig ott ringatta magát fölötté az ágakon, s nagy dudorászva megcirógatta a lombokat. Nagyon szép nótákat dúdolgatott, bizonyosan mindnyájan hallottátok már tőle:

- Ki dalolgtat itten? - kérdezte Gabika, mikor már nagyon sokáig hallgatta az altatgatót. - Ki cirógatja az arcomat? Szellőcske nagyot kacagott.

- Lirum-lárum, pajtikám, nem ismertél, ugye, rám? Szellőcske az én nevem, vidám az én életem. Hipp-hopp, ide-oda lebegek, hűsíttem a meleget, enyhíttem a hideget, virágokat ringatok, pilléket csókolgatok, kergetőzöm a madárral, rétek, erdők illatával a levegőt frissítem. Aki engem nem szeretne, nincsen olyan senki sem.

- Ejnye, de csak jó is teneked, kedves Szellőcske! Egész nap futkározol, bújócskázol, hintázol, danolgatsz. De hát iskolába nem kell neked járnod?

- Nem ám, mert én még kicsike vagyok, de ha akkora leszek, mint a bátyám, akkor majd én

- Hát bátyád is van, Szellőcske?
- Van bizony, az csak a mulatságos fickó.

- Ej, de szeretném megismerni!
- No, megállj, majd előhívom, hogy mulattasson. Nekem úgylis másfelé van dolgom. A szegény föld népét kell megnéznem, azokra nagyon ráfér egy kis hűs fuvalom.

Szellőcske megrázkódott, egyszer-kétszer belefújta az arany sípjába, hát, uram teremtőm, egyszerre táncolni kezdtek a falevelek, s fönt az égen szép lassan ballagni kezdtek a bárányszerű felhők. Megérkezett Szellőcske bátyja, ő táncoltatta a leveleket, ő terelgette a fellegetőket.

Gabika örömmel kiáltott elébe:

- Nini, te híres, hiszen én téged ismerlek! Te vagy a Szelecske, te szoktad olyan magasra felvinni az én sárkányomat. Hát mi jóban fáradsz?

- Ss, sss, sss, sóhajtok, szélalmokat hajtok; sss, sss, a vízen a hajót repítem; sss, sss, sss, segítek a búzát szelelni; sss, sss, sss, madárnak tengeren átkelni; sss, sss, sss, a harangszót szétvinni messzire; sss, sss, sss, az Istennek ő dicsőségére.

- Hát még mit tudsz, Szelecske?

jaj nekem, sietek, bátyámuram közeleg!

A kék szemű fodormenta virágok ijedten lapultak a földre, a vadszőlőágak jajgatva verődtek össze, recsegett-ropogott Gabika feje fölött az egész lugas. Olyan sűrűn hullott a homok, mint az apró szemű eső, s valami ijesztő bömbölés hallatszott a levegőben.

Gabikának ijedtében elállt a szíve verése. Szeretett volna elszaladni, de meg se bírt mozdulni. Sikoltani akart, de egy hang nem jött ki a száján. Jaj, istenem, mindjárt elviszi a Szélkirály. Már érezte a hideg leheletét a homlokán, már a kezét is megfogta, hát mikor a szemét kinyitja, akkor látja, hogy apuka keltegeti, az fogja a kezét.

- Szaladjunk, öcskös, mert mindjárt elkap bennünket a Szélkirály. Hadd tegyelek a zsebembe, hogy meg ne találjon.

Alig értek be a tornácra, mindjárt kitört a nyári zivatar. Lángolt az ég, rengett a föld, sírtak a felhők, csikorogtak a fák, amerre a hatalmas Szélkirály vágatott.

De Gabika már nem félt tőle. Ott ült az ablaknál édesanyja ölében.

is megpróbálkozom vele.	- Borbélytányért táncoltatni, kalapot lekapogatni, homokhegyet rakosgatni - de	
-------------------------	---	--